

..כל מה שקרה לי - זה ביגלל המישטרה, ולא ביגלל המישפחה! אני

מעדיף ללכת לביח'הסוהר ולא להעיד!" טוען סמי שיפרטו,

עד'המדינה במישפט שודדי בל"ל שהתמוטט בבית'המישפט

מדבר!

אחרי שהם ראו שגם זה לא עוזר, לקחו אותי ברכב והתחילו להסתובב איתי בכל הארץ. לקחו אותי לכל הגבולות של הר מדינה ואמרו לי "זה טיול". בנסיעות דיברו כל הזמן ולחצו עלי להעיד בלי שנתנו לי מנוחה. בסוף כבר לא הייתי יכול לסבול ולא ידעתי מה שנעשה איתי.

הם החזירו אותי למלון והמשיכו לאיים ולצעוק. הרגשתי שאני משתגע. התחלתי לצעוק. הייתי לגמרי מטושטש. לקחו אותי פעם או פעמיים לבית-חולים והחזירו אותי למלון. בסוף סחבו אותי לבית-מישפט. אני כימעט לא זוכר מה שקרה שם. אני רק זוכר שהלכתי בקושי ושהיו שם הרבה אנשים וצעקות. פתאום נעשה לי הכל שחור והתעלפתי.

מאז אני שוכב בבית, ולא יצאתי ממנו אפילו פעם אחת. רוב הזמן אני מטושטש ולא יודע מה קרה לי. קשה לי לדבר ולחשוב. כל זה בגלל הלחצים שהפעילו עלי להעיד.

אני גר כאן עם המישפחה של אשתך. הם כולם פה שכנים שלי. אני לא יכול להעיד נגד הבנים שלהם. איך אני אחיה איתם אחר-כך? המישטרה לא מורכנת להבין. הם רוצים רק דבר אחד - עדות. ומה אחר-כך?

המישטרה באה הביתה גם אחרי שהתמוטטתי. באו בלשים והטרידו אותי. רצו לראות אם אני כבר מסוגל להעיד. פעם אחת הם באו, אמרו לי שלום סמי ולחצו לי את היד. פתאום התחלתי להקיא. אז הם נבהלו והלכו. אחותי כתבה אחרי זה מיכתב לניצב משה טימקין (מפקד מישטרה) מחרון תל-אביב. הוא הזמין אותה לראיון ואחרי שהיא סיפרה לו על המצב שלי הם באמת הפסיקו להטריד אותי.

זמרים, נגנים

וצנחנים

אני מבקש רק דבר אחד - שיזכרו אותי במנוחה. אני לא יכול להעיד. אם יקחו אותי עוד פעם, זה ישבור אותי לגמרי. אני מעדיף ללכת לבית-סוהר ולא להעיד. היחיד שמבין אותי זה צבי ידין, הפסיכולוג של המישטרה. הוא עזר לי כל הזמן. בא אלי וטיפל בי. אם לא הוא, אני לא יודע מה היה קורה לי.

זקנה וחולה, ניצולת השואה. היא גם היתה שם. כשראתה את המצב שלי צעקה על השוטרים: "הייתי באושוויץ ואפילו שמה לא ראיתי דברים כאלה. מה עשיתם לבן שלי?" גם אשתי ניכנסה להיסטריה. היא התחילה לצעוק שתהרוג את פרדמן. זאת האמת. וצריך שידעו אותה.

עד כאן סיפורו של סמי שיפרטו.

שיפרטו חונך על חוק וסדר. בצבא שירת כסיירת צנחנים, ואילו בבית חונך עליידי אביו, שהיה שוטר במצריים. "אם הנאשמים לא היו אחים שלי, לא היתה בעייה", אומרת סימה שיפרטו. "בעלי היה מעיד, אני לא נגדו, אבל צריך להבין את המצב שלנו."

הגיבור האמיתי בכל הפרשה הוא הפסיכולוג המישטרה. רב-פקד צבי ידין הוא שעלה לדוכן העדים תחת שיפרטו ותיאר בפני השופט את מצבו. אחרי ששמע ה' שופט דברים אלה הסכים לשחרר את שיפרטו ולפטור אותו מן הצורך להעיד. עד שיחול שיפור במצבו. למרות שהוא איש מישטרה, פעל ידין במיקרה זה אך ורק מתוך אחריות אנושית, כפסיכולוג הנאמן למקצועו.

קצינים מסוימים במישטרה לא היו מרוצים מעדותו זו של ידין. אולם ידין נהנה מתמיכתו של מפקד המחוז, משה טימקין, ואין נישקפת סכנה להמשך עבודתו.

"קיים אצל שיפרטו קונפליקט חזק", אמר צבי ידין, "הנובע מהלחץ הדו-סיטרי, רי, הן מצד המישטרה והן מצד בני מישפחה אשתו. כתוצאה מכך הוא לקה בשייכות מפקד, שהתבטא באובדן כושר הדיבור. זהו תהליך פסיכולוגי ידוע, שקורה אצל אנשים שונים. זמרים מאבדים את קולם לפני ההופעה, נגנים נעשים משור-תקים בידיהם לפני קונצרט, וצנחנים נעשים משותקים בגופם לפני הצניחה. וזהו

פסיכולוג ידין קונפליקט חזק

תופעה זמנית, שנוצרת כתוצאה מלחץ ואימה. במצב זה העד אינו כשיר להעיד ואין להטרידו עד אשר יחול שיפור במצבו.

"זהו קונפליקט שתלוי בזמן. יתכן כי בשלב מסוים יחזור אליו כושר הדיבור, בשלמותו או בחלקו. אולם כל עוד לא יוסר כליל האיום של העדות אין לצפות לשיפור. ככל שיתקרב מועד העדות ילך מצבו ויחמיר. לעומת זאת, אם יוסר איום העדות הנא יחזור לאיתנו."

יוסי היימן

סימה וסמי שיפרטו בשעה ששוחחו עם "העולם הזה"